ΕΤΟΣ ΙΑ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1897 Αριθ. 51

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κάθε πέρυσι καλλίτερα.—Ἀγγελικὴ Πάλλη. Ε'.—Παρὰ τῇ Γεωργίᾳ Σάνδῃ (κατὰ τὸ Γαλλικὸν Μ. Δερμάζ.—Οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταί. — Τὸ Ἐρημοκλῆσι (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλιππίδου). — Ὁ γάμος κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς (παρὰ κ. Ἀριστέας Παλλιούρα).—Δῶρα νέου ἔτους.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΕ ΠΕΡΥΣΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

Κάθε πέρυσι καὶ καλλίτερα. Ἰδοὺ παροιμία, ἡ ὁποία ἐὰν ἐπιτρέπεται νὰ λέγεται παρὰ τῶν γερόντων, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ ἐπίσημοι αὐταὶ ἡμέραι δὲν φέρουν πλέον τὴν χαρὰν καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς νεότητος καὶ τοῦ σφρίγους, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν, τῶν νέων μάλιστα καὶ χθεσινῶν ὡς τὸ ἰδικόν μας.

Εἶναι παροιμία, ἀντιβαίνουσα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς προόδου, ἥτις δὲν γινώσκει παρακμήν, ἥτις δὲν ἀριθμεῖ ἡλικίαν, ἥτις δὲν ἔχει, δὲν πρέπει νὰ γνωρίσῃ γῆρας. Καὶ ὅταν ἡ πρόοδος, ἡ πάντοτε νέα καὶ πάντοτε ἀκμαία, ἡ τονώνουσα τοὺς μῦς καὶ ἐνισχύουσα τὴν ψυχὴν τῶν λαῶν, ὅταν ἡ πρόοδος δὲν ἀποτελῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ἐθνικῆς ζωῆς καὶ ὑπάρξεως, τότε σκορπίζονται καὶ πετοῦν μακρὰν αἱ ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα καὶ οἱ πόθοι· τότε ὁ οὐρανὸς δὲν αἰθριᾷ πλέον καὶ ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν στερέωμα σβύνουν καὶ ἐξαφανίζονται ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ὅλοι οἱ ἀστέρες τοῦ φωτός, ὅλοι οἱ πυρσοὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλπίδος.

Καὶ ὅμως χωρὶς νὰ εἶμαι πολὺ ἀπαισιόδοξος, ἀγνοῶ διατὶ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ παροιμία αὐτὴ ἐπιμένει, περιβομβοῦσα εἰς τὴν ἀκοήν μου καὶ βασανίζουσα τὸν νοῦν μου καὶ ἀπηχοῦσα κώδωνα θανάτου εἰς τὴν συνεσφιγμένην ὑπὸ τοῦ πόνου ψυχήν μου.

Αἱ πομπώδεις περιγραφαὶ τῆς ἐπανόδου τῶν αἰχμαλώτων μας, αἱ ἔτι πομπωδέστεραι τῶν διαφόρων ἀποκαλύψεων καὶ ἐθνικῶν μας ἀσχημιῶν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ὀδυνηρᾶς τοῦ πολέμου δοκιμασίας· τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἀτομισμοῦ, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐξακολουθοῦν νὰ κανονίζῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις ὅλων μας, μοῦ ἐπαναφέρουν ἀδιακόπως τὴν παροιμίαν αὐτὴν εἰς τὸν νοῦν. Βεβαίως πέρυσιν εἴμεθα καλλίτερα, διότι ἠδυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, διότι ἠδυνάμεθα νὰ νομίζωμεν ἑαυτοὺς πολὺ ἀνωτέρους τοῦ ὅτι εἴμεθα πραγματικῶς, πολὺ ἐπιδεκτικωτέρους βελτιώσεως, πολὺ ἀρτιωτέρους. Πέρυσιν ὁ μαγικὸς τοῦ ἀγνώστου πέπλος περιέβαλλεν ἔτι τὸ ἐθνικόν μας οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ὅσον καὶ ἂν ἦτο μικρόν, ἠδύνατο ὅμως νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι περιέκλειε θησαυροὺς ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους οἱ πρόγονοι καὶ πατέρες μας τόσον γενναίως καὶ ἀφειδῶς μᾶς ἐκληροδότησαν.

Ἡ ἀσημότης μας περιεβάλλετο τὴν αἴγλην τῆς ἀλουργίδος καὶ τῆς πορφύρας, ἣν τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖόν μας ἐξήφανε καὶ ἡ αἴγλη αὕτη ἦτο τόσον φωτεινὴ καὶ περίλαμπρος, ὥστε ὄχι μόνον τοὺς μακρὰν νὰ ἐξαπατᾷ, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ἀκόμη τοὺς τόσον πλησίον νὰ ἀποπλανᾷ.

Εἴμεθα ὡς οἱ νεανίαι καὶ αἱ νέαι κορασίδες, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν ἥβην ἀκόμη τῆς ζωῆς, ἐνῷ εἰς τὰ μάγουλά των ροδίζουν τὰ ὡραῖα τῆς ἀνατολῆς χρώματα καὶ εἰς τὰ χείλη των ἀνθοῦν τὰ ρόδα τῆς ἀνοίξεως, εἰς τὰ στήθη καὶ τοὺς πνεύμονας κρύπτουν τὸν σκώληκα τῆς φθίσεως, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν πρώτην τοῦ παγεροῦ χειμῶνος πνοὴν ἐπιτελεῖ ἀνενόχλητος τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον του.

Ὁ χειμὼν ὁ παγερός, ὁ ἀπαίσιος, ὁ ὡπλισμένος μὲ τὸν σίδηρον καὶ σκορπίζων ἀμείλικτος τὰ πάγη τοῦ θανάτου εἰς τὴν νεότητα, ὁ χειμὼν τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν εἶναι ὁ πόλεμος. Εὐτυχεῖς οἱ μετὰ τοιοῦτον χειμῶνα δυνάμενοι νὰ ἀτενίζουν πρὸς τὴν ἄνοιξιν μετ' ἐλπίδων· εὐτυχεῖς αἱ χῶραι ὧν οἱ αἱματοποτισμένη μετὰ τοιοῦτον χειμῶνα γῆ ἀποδίδει ἄνθη ὡραῖα καὶ μυροβόλα, ἀποδίδει συγκομιδὴν πλουσίαν καὶ ἀ-

φθονον. Αὐτοὶ ἐὰν ἀτενίζουν πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς ἐπιτελεσθείσης καταστροφῆς μετὰ φρίκης, δύνανται ὅμως νὰ ἀτενίζουν καὶ εἰς τὸ μέλλον μετ' ἐλπίδος.

Ἀλλ' ἡμεῖς δυνάμεθα ἄρα σήμερον ν' ἀτενίζωμεν εἰς μέλλον ὀλιγώτερον σκοτεινὸν τοῦ παρόντος ; Δυνάμεθα νὰ ἀποδιώξωμεν ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ τὴν φαντασίαν μας τὴν ἰδέαν ὅτι ἐγηράσαμεν πρὶν καλά, καλὰ νὰ ὑπάρξωμεν νέοι, καὶ νὰ παύσωμεν βασανιζόμενοι ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι ἀντὶ ὡς νέος λαὸς νὰ βαίνωμεν πρὸς πρόοδον καὶ βελτίωσιν μόνον τὸ *κάθε πέρυσι καὶ καλλίτερα* ἠμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν ἐθνικήν μας ὕπαρξιν ;

Καὶ δὲν εἰξεύρω διατί ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτὰς νομίζω ὅτι βλέπω ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ ἐθνικοῦ μας οἰκοδομήματος ἕνα τίτλον φιλανθρωπικοῦ καταστήματος, τοῦ ὁποίου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι σύμβουλος, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγνωσις γεννᾷ πάντοτε φρίκην καὶ οἶκτον. Ὁ τίτλος τοῦ *Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων*.

Ἡ Ἑλλὰς μοῦ φαίνεται, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἐν μέγα, πολὺ μέγα *Ἄσυλον Ἀνιάτων*. Καταδικασμένη νὰ πάσχῃ καὶ πονῇ πάντοτε, θῦμα κληρονομικῶν ἢ ἐπικτήτων ἀσθενειῶν, ἴσως θὰ ζήσῃ ὡς ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοὶ μακρὰ καὶ πολλὰ ἔτη, ἀλλὰ πάντοτε βασανιζομένη ἀπὸ τὴν καχεκτικὴν ἰδιοσυγκρασίαν της, πάντοτε μὲ σῶμα ἀλγοῦν, πάντοτε ἀσχολουμένη νὰ ἐπουλώνῃ τὰς πληγὰς τοῦ πονεμένου σώματός της, χωρὶς νὰ ζωογονηθῇ καὶ νὰ ὀρθοποδήσῃ καὶ νὰ ἀναλάμψῃ ὡς εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθὸν μὲ τὰ χρώματα τῆς ὑγιοῦς καὶ ἀνθηρᾶς νεότητος, ἢ τῆς σφριγηλῆς καὶ ἀκμαίας ἀνδρικῆς ἡλικίας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΛΛΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ς' τεύχους τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικός»)

Ε'

Ἐν συνόψει τὸ ἔργον τῆς Ἀγγελικῆς Πάλλη, πλὴν τοῦ καθαρῶς ποιητικοῦ αὐτοῦ μέρους, δύναται νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὡς ἱστορικόν, διότι καὶ τὰ διηγήματά της καὶ τὰ πλεῖστα τῶν δραμάτων της καὶ τῶν ἐπικῶν ποιήσεών της φέρουν κατ' ἐξοχὴν ἱστορικὸν χαρακτῆρα. Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ἱστορία τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Ἠπειροθεσσαλίας, ἡ ἱστορία τῶν ἀλλεπαλλήλων κρητικῶν ἐπαναστάσεων, ἡ ἱστορία τοῦ Σουλίου, ἡ ἱστορία τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Λομβαρδῶν κατὰ τῶν Αὐστριακῶν ἐκτίθενται ἐν καταπληκτικαῖς λεπτομερείαις εἰς τὰ διάφορα πεζὰ καὶ ἔμμετρα ἔργα της.

Τινὲς ἐκ τῶν κριτικῶν εἰς τὸ φιλολογικὸν ἔργον τῆς Ἀγγελικῆς Πάλλη ἐπέκριναν τὴν ἀποκλειστικότητά της διὰ τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα καὶ διήγημα, ἐνῷ ἄλλοι τὴν ἐπεδοκίμασαν πληρέστατα καὶ προέβησαν εἰς τὴν ἀνάλυσιν καὶ μελέτην τῶν σπουδαιοτέρων ἐξ αὐτῶν.

Ἡ περὶ τῆς *Τελευταίας ἡμέρας τῶν Ψαρῶν* δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ «Ἀνθολογίᾳ» ἀναλυτικὴ μελέτη δίδει πλήρη ἰδέαν τοῦ ὅλου ἔργου καὶ αὐτὴν παραθέτομεν ἐνταῦθα, ἀφοῦ τὸ ἔργον τοῦτο τῆς συγγραφέως οὔτε μετεφράσθη παρά τινος, ἀλλ' οὔτε κἂν εἶναι γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

«Εὑρισκόμεθα, λέγει ὁ ἐπιφανὴς κριτικός, εἰς τὸν Ἰούνιον »τοῦ 1824. Οἱ Ἕλληνες ἀνέστειλαν τὰς ἐσωτερικὰς ἔριδας »καὶ διαμάχας των καὶ ἑτοιμάζονται νὰ ἀντισταθοῦν εἰς »τοὺς ἐχθρούς, οἵτινες τοὺς ἀπειλοῦν πανταχόθεν. Διαδίδεται »ὅτι ὁ Τοῦρκος Ναύαρχος, ὁ εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ στόλου »του εἰς Μιτυλήνην, σκοπεύει νὰ ἐνεργήσῃ ἀποβίβασιν εἰς »τὴν Ὕδραν, τὰς Σπέτσας καὶ τὰ Ψαρά, νήσους ἄνευ ἀμύ»νης, διότι οἱ μικροὶ στολίσκοι των ἔχουν σπεύσει εἰς βοή»θειαν τῶν ἀδελφῶν των. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀλέξιος, νέος »πλοίαρχος Ψαριανός, ἔχει ἐπιστρέψει ἐκ τῆς Σάμου, εἰς ἣν »εἶχε μεταβῆ, ὑπερασπιζόμενος αὐτὴν μὲ τὰ δύο πλοῖά του. »Ἡ Εὐανθία, ὡραία μεταξὺ τῶν ὡραίων τῆς νήσου του, εἶ»ναι μνηστευμένη μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τὰ παιδικά της ἔτη καὶ »ἀναμένει τὴν ἐπάνοδόν του μετ' ἀνυπομονησίας. Ἀλλ' ἡ ἐκ »τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ χαρά της θὰ ποτισθῇ μὲ πολλὰς πι»κρίας. Ὁ Ἀλέξιος φέρει μαζῆ του τὴν νέαν Ἀμίναν, σύζυ»γον ἑνὸς ἀγᾶ τῆς *Νέας Σκάλας*, ἣν παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς »Ἀσίας ᾐχμαλώτισαν οἱ ἄνθρωποί του. Τὴν συνιστᾷ εἰς τὴν »Εὐανθίαν ἵνα λάβῃ οἶκτον διὰ τὴν συμφοράν της. Ἡ Εὐ»ανθία θὰ ἐπεθύμει πολὺ νὰ τὴν θεωρήσῃ ὡς ἀδελφήν, ἀλλ' »ἡ καρδία της τῇ λέγει ὅτι εὑρίσκεται πρὸ ἀντιπάλου. Ἡ »Ἀμίνα ἐξ ἄλλου εἶναι πολὺ ὑπερήφανος, ἵνα ἀποδεχθῇ τὰς »θωπείας ἐκείνης, ἥτις δι' ἑνὸς μόνου βλέμματός της ἔσβυ»σεν ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας της. Γεννηθεῖσα διὰ τὸν »ἔρωτα δὲν ἐγνώρισεν εἰς τὸν γυναικωνίτην τῆς Ἀνατολῆς ἢ »τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν ταπείνωσιν στιγμιαίας ἰδιοτρόπου »προτιμήσεως. Πρῶτος ὁ Ἀλέξιος, κατὰ τὸ σύντομον τα»ξείδιόν των, τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ὑπάρχει ἐλεύθερον »καὶ γλυκὺ αἴσθημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ψυχὴ ἀφίνεται, χωρὶς »οὐδεὶς νὰ δύναται νὰ τὸ ἐπιβάλῃ ἀλλ' οὔτε νὰ τὸ ἐμπο»δίσῃ. Καὶ δὲν εἶχε μὲν αὕτη μαντεύσει κἂν ὅλας τὰς λε»πτότητας τοῦ αἰσθήματος τούτου, ἀλλ' ἐν τούτοις ὡμολό»γει εἰς ἑαυτήν, ὅτι ἐὰν ὁ Ἀλέξιος δὲν συμμετεῖχε τοῦ αἰ»σθήματός της, θὰ ἦτο αὕτη ἡ δυστυχεστέρα τοῦ κόσμου »γυνή. Ὁ Ἀλέξιος καὶ ἡ Εὐανθία ἀποκαλύπτοντες εἰς αὐ»τὴν πᾶν ὅ,τι καθιστᾷ τὸ αἴσθημα θειότερον, τῇ ἀπεκάλυ»ψαν ταὐτοχρόνως τοὺς πόνους καὶ τὰς πικρίας, εἰς ἃς ὑπε»βάλλετο ἐξ αὐτοῦ. Ὁ Ἀλέξιος ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ »ὑποπτευθῇ τί συμβαίνει εἰς τὴν περιπαθῆ καρδίαν τῆς αἰχ»μαλώτου του, ἀλλ' ἐννοεῖ τὸν φόβον, ὅστις συνταράσσει τὴν »ἀθῶαν ψυχὴν τῆς Εὐανθίας, καὶ αἰσθάνεται ὅτι ὁ φόβος οὗ»τος δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος. Ὑπείκων δὲ εἰς τὰς »συμβουλὰς σοφοῦ ξένου, μονάζοντος εἰς σπήλαιόν τι τῆς νή»σου του, ἀποφασίζει νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν αἰχμάλωτον. Ἐν »τῷ μεταξὺ διάφοροι περιπέτειαι καθιστῶσιν ἔτι αἰσθητὴν »τὴν ἀνάγκην νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν »ἔχει τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν. Ἀποφασίζει ἐκ νέου. Ἀλλὰ »τὴν φορὰν ταύτην εὑρίσκεται πρὸ ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα δὲν »εἶχε προίδει καὶ τὰ ὁποῖα δὲν τὸν δυσαρεστοῦν, ἀφοῦ τὸν »ἀπαλλάσσουν τῆς ἀνάγκης νὰ εὑρεθῇ εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸ »ἴδιόν του αἴσθημα. Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀμίνα ὀφείλει νὰ ἀνα»χωρήσῃ. Δὲν δύναται ὅμως νὰ τῇ ἀποποιηθῇ ὑστάτην συν»άντησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπιβάλλει ὁ οἶκτος καὶ ἡ ἀβρότης. »Ἡ συνέντευξις αὕτη λαμβάνει ἐπικίνδυνον δι' ἀμφοτέρους »τροπήν, τῆς ὁποίας τὰς συνεπείας ἀρχίζει νὰ φοβῆται ὁ

»Ἀλέξιος. Ἀλλ' ὁ σοφὸς ἐρημίτης παρουσιάζεται αἴφνης, »ἀναγγέλλων τὴν ἐμφάνισιν ἐχθρικοῦ στόλου, ἀποτελουμένου »ἐκ τριακοσίων ἱστιοφόρων. Καὶ δὲν δύναται μὲν ἡ μικρὰ »νῆσος τῶν Ψαρῶν νὰ ὑπερασπισθῇ κατὰ τοιαύτης ἰσχυρᾶς »πολιορκίας, δύνανται ὅμως οἱ κάτοικοί της νὰ πληρώσουν »τὴν ζωήν των ἀκριβά. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἀνάγκη νὰ σωθῇ »ἡ Εὐανθία καὶ μόνον τὸ σπήλαιον τοῦ ἐρημίτου δύναται »νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀσφαλὲς ἄσυλον. Ἡ Ἀμίνα, ὡπλισμένη, »θέλει νὰ ἀγωνισθῇ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀλεξίου, ἀλλ' οὗ»τος τὴν παρακαλεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Εὐανθίαν εἰς τὸ ἄ»συλόν της. Οἱ Τοῦρκοι πλησιάζουν καὶ ἤδη ἔχουν ἀποβιβα»σθῇ εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς νήσου. Ὁ Ἀλέξιος τρέχει παν»τοῦ, ὅπου νομίζει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τοῖς διαφιλονικηθῇ ἡ »νίκη. Ἀλλ' εὑρεθεὶς μακρὰν τῶν ἀγωνιζομένων συμπολιτῶν »του, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἑνωθῇ μετ' αὐτῶν, ἐπιστρέφει εἰς »τὸ σπήλαιον, ἔνθα συμβαίνουν σκηναὶ τραγικώταται. Ἐν»τὸς στιγμῶν τινων καὶ τὸ ἄσυλον τοῦτο παραδίδεται. Οἱ »ἐν αὐτῷ Ἕλληνες εἶναι δέκα τέσσαρες, οἱ πολιορκηταὶ Τοῦρ»κοι τεσσαράκοντα. Ὁ γενναῖος Ἀλέξιος κατορθοῖ νὰ τοὺς »τρέψῃ εἰς φυγήν, ἀλλ' αἴφνης ἀνὴρ τρομερός, ἀποβιβασθεὶς »τελευταῖος ἐγκαρδιώνει τοὺς ἡττημένους καὶ τοὺς ἀναγκάζει »νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἐπίθεσιν. Ἤδη ὁ Ἀλέξιος πληγωμένος »διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῇ ζῶν, ἐνῷ ἡ Εὐανθία »λιποθυμεῖ. Ἀλλ' ἡ Ἀμίνα μὲ θυσίαν τῆς ἰδίας της ζωῆς »καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἡγεῖται τῶν Τούρκων, σώ»ζει τὸν Ἀλέξιον. Ἡ ἀτυχὴς ἔχει τάφον ἔξωθεν τοῦ σπη»λαίου, εἰς ὃν αὐτὸς ὁ Ἀλέξιος τὴν καταβιβάζει κλαίων. Οἱ »Τοῦρκοι, φονευθέντος τοῦ ἀρχηγοῦ των παρὰ τῆς Ἀμίνας, »διασκορπίζονται καὶ πάλιν καὶ ὁ Ἀλέξιος τραυματισμένος »ἐπιβιβάζεται εἰς τὸ πλοῖόν του μετὰ τῆς Εὐανθίας, μεθ' ἧς »μεταβαίνει εἰς Ὕδραν ἔνθα τελεῖται ὁ γάμος των καὶ μετὰ »ταῦτα εἰς Αἴγιναν, ἔνθα τὴν ἀφίνει, ἐνούμενος μετὰ τῶν »ἐκδικητῶν τῆς πατρίδος του.

»Τοιαύτη ἡ ὑπόθεσις τῆς *Τελευταίας ἡμέρας τῶν Ψα»ρῶν*, εἰς ἣν ἡ συγγραφεὺς ἐκθέτει τόσα σπαρακτικὰ συμ»βάντα, μεταὶ περιγραφῶν καὶ μελετῶν, ἐπὶ τῆς θέσεως ἑνὸς »ἑκάστου τῶν προσώπων ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν πραγ»μάτων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Τουρκίας Ἡ ὑπόθεσις εἶναι »ἁπλῆ, ἐλάχιστα περίπλοκος καὶ ἀρέσκουσα ἰδίως εἰς τοὺς »ἀγαπῶντας τὴν ἁπλότητα τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ὡς θὰ »τοῖς ἀρέσκῃ ἡ ὕπαρξις εἰς τὸ μυθιστόρημα τοῦτο τόσον »ὀλίγων προσώπων ὡς εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τραγῳδίαν. »Πέντε μόνον εἶναι τὰ πρόσωπα ταῦτα καὶ ἐξ αὐτῶν τὰ «δύο ἐλαχίστης ἐντελῶς σπουδαιότητος».

Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ κριτικὸς μελετῶν ἓν πρὸς ἓν τὰ πρό»σωπα καὶ τοὺς χαρακτῆρας καὶ χωρὶς νὰ ποριορίζηται εἰς ἐ»παίνους ἐπικρίνει πᾶν ὅ,τι κατὰ τὴν γνώμην του, εἶναι ἄ»ξιον ἐπικρίσεως.

Τοῦτο δὲν ἠμπόδισε τὴν συγγραφέα νὰ ἐξακολουθήσῃ, γρά»φουσα πάντοτε ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα καὶ τὸ αὐτὸ ὕφος, καὶ »νὰ ἀφηγῆται μετὰ χάριτος καὶ πατριωτικοῦ πόνου ἐπεισόδια »ἐκ τῆς ἱστορίας πάντοτε τῶν χωρῶν, ἃς ἠγάπα καὶ εἰς ἃς »περιεστρέφοντο ὅλα της τὰ ὄνειρα.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠτύχησε νὰ φιλοξενήσῃ εἰς τὸ ἐλεύθερον »χῶμά της τὴν ψάλτριαν τόσον ὕμνων της, τὴν θερμὴν καὶ »διάπυρον συνήγορον της ἐν τῇ ξένῃ. Πλὴν τῆς οἰκογενείας »Πάλλη, τῆς συνδεομένης διὰ δεσμῶν αἵματος μετ' αὐτῆς πλὴν »τῶν τέκνων καὶ ἐγγονῶν τοῦ ἀδελφοῦ της Πάλλη καὶ τῶν »στενωτέρων αὐτῶν συγγενῶν, οἱ πλεῖστοι ἴσως ἐκ τῶν »μεταγενεστέρων ἀγνοοῦν κἂν ὅτι ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη ἀπο»τελεῖ ἀληθὲς καύχημα διὰ τὸν Ἑλληνισμόν· ἀγνοοῦν ὅτι ὑ»πῆρξε κἂν καὶ ὅτι μὲ τὴν φωτοβολίαν τοῦ πνεύματός της »καὶ μὲ τὰς ἀρετὰς τῆς μεγάλης καρδίας της τοιαύτην ἐν Ἰ»ταλίᾳ ἀπέκτησε φήμην, τοιαύτην κατέλαβε θέσιν ἐν τῇ ἱστο»ρίᾳ τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας, τοιαύτην περιποιεῖ τιμὴν εἰς »τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ εἰς τὸ Ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀ»νήκει.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ πατρὶς τοῦ γένους της ὑστέρησε τῶν πρὸς τὸ »μεγαλοφυὲς τοῦτο τέκνον της καθηκόντων της, ἡ θετὴ πα»τρίς της υἱοθέτησεν αὐτὴν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ τῇ ἀπένειμε »τιμάς, τὰς ὁποίας μόνον εἰς τὰ κατ' ἐξοχὴν ἐπιφανῆ καὶ ὑ»πέροχα τέκνα της ἀπονέμει.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ θανάτου της, τοῦ ἐπισυμβάντος »τὴν 6ην Μαρτίου 1875, τὸ Λιβόρνον ὅλον συνεκλονίσθη καὶ »πάντες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἔσπευσαν ἐν πένθει καὶ πόνῳ ψυ»χῆς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν λύπην των καὶ νὰ μετάσχουν τῆς »ὀδύνης τῶν συγγενῶν καὶ τῶν οἰκείων της. Ἡ κηδεία της »ἐγένετο δημοφιλεστάτη, ἄνθη, ἐπικήδειοι λόγοι καὶ πένθος »ἐπίσημον διετάχθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἐξέδωκε ψήφισμα, δι' οὗ ἐξεδή»λου ἐπισήμως τὴν συμμετοχήν του εἰς τὸ πένθος τῆς οἰκογε»νείας της, ἐξέλεξε δὲ καὶ ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων »αὐτοῦ μελῶν ἐπὶ τῶν τιμῶν τῶν ἀπονεμηθεισῶν εἰς τὴν ἐπι»φανῆ πολίτιδα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου της

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἀπηύθυνε πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Λιβόρνου »τὴν κάτωθι ἔκκλησιν, ἥτις ἐκδηλοῖ τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχαιρεν »ἐν Λιβόρνῳ ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη καὶ τὰς ὑπερτάτας τιμάς, »αἵτινες τῇ ἀπονεμήθησαν παρὰ τῶν γινωσκόντων νὰ τιμοῦν »καὶ νὰ σέβωνται ἄνευ διακρίσεως φύλου τοιαύτας ἐξόχους »προσωπικότητας.

Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς Ἀγγελικῆς Πάλλη Βαρθολομαίου

«Συμπολῖται,

«Ἀπεδώκατε φόρον ἀφοσιώσεως καὶ τιμῆς εἰς τὴν μνήμην »τῆς Ἀγγελικῆς Βαρθολομαίου Πάλλη, ἀκολουθήσαντες πάντα »τὰ διὰ τὴν κηδείαν της κανονισθέντα μετ' αὐθορμήτου καὶ »εἰλικρινοῦς ἐνδείξεως. Σήμερον ἁρμόζει νὰ διατρανωθῇ ἡ λαϊ»κὴ αὕτη εὐγνωμοσύνη δι' ἐνδείξεων μονιμωτέρων, δι' ὃ καὶ »ἀπευθύνομεν ὑμῖν τὴν παροῦσαν ἔκκλησιν. Μετὰ πεποιθήσεως »ἀποτεινόμεθα πρὸς ὑμᾶς καὶ τὴν πεποίθησίν μας ἐπιτείνει ἡ »σκέψις, ὅτι τιμῶντες τὴν πλέον ἔνδοξον γυναῖκα, ἣν ἔσχεν ἡ »Λιβόρνος, τὴν θαυμασθεῖσαν παρὰ τῶν ἐξοχωτέρων ἀνδρῶν »Ἰταλῶν καὶ ξένων, τιμᾶτε τὰς ἀρετὰς τῆς μεγαλοφυΐας καὶ »τῆς ἔτι ἐπιζήλου τῆς ψυχῆς εὐγενείας.

«Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον υἱοθετοῦν τὴν παρὰ τῆς δημο»σίας συναθροίσεως τῶν πολιτῶν ὑποβληθεῖσαν πρότασιν, ἀπε»φάσισε τὴν ἵδρυσιν προτομῆς ἐν τῇ Λαβρονικῇ Βιβλιοθήκῃ. »Ἡ συσταθεῖσα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιτροπὴ ἐπιθυμοῦσα »νὰ ἐκδηλωθῇ δι' ἐξαιρετικοῦ τρόπου τὸ λαϊκὸν αἴσθημα καὶ

συμμορφουμένη εἰς τὴν ἐκτελεσθεῖσαν ταύτην εὐχὴν ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ἐράνους πρὸς τὸν σκοπὸν κυρίως (à porre un ricordo) νὰ ὑποβάλῃ ἀναμνηστικὸν διαγώνισμα εἰς τὸ γυναικεῖον Ἰνστιτοῦτον, τὸ προαχθὲν τόσον παρὰ τῆς ἐξόχου συμπολίτιδος, τὸ ὁποῖον θὰ πληρώσῃ κενὸν πρὸ πολλοῦ χρόνου αἰσθητόν, διὰ τῆς δημοσιεύσεως φιλολογικοῦ ἀναμνηστικοῦ ἔργου καὶ νὰ τοποθετήσῃ ἀναμνηστικὴν πλάκα ἐπὶ τῆς οἰκίας, εἰς ἣν αὕτη ἐγεννήθη.

«Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο διενεμήθησαν τὰ ὑπομνήματα, ἀπονεμομένης οὕτω αὐτῇ δημοσίας τιμῆς. Καὶ θὰ προβῶμεν εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μετάσχωσιν αὐτῶν καὶ οἱ ἐλάχιστα ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοηθέντες, ὡς καὶ οἱ εὔποροι καὶ πλούσιοι, οἵτινες θὰ συνεισφέρωσιν ἀναλόγως πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτῶν πόρους.

«Συμπολῖται, τὸ ὄνομα τῆς Ἀγγελικῆς Πάλλη Βκρθολομέου δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πίπτουν εἰς λήθην μετὰ μικρὸν περὶ αὐτὰ θόρυβον.

«Αἱ παροῦσαι γενεαὶ αἱ παρ' αὐτῆς διδαχθεῖσαι σταθερότητα καὶ σεμνοπρέπειαν ὀφείλουν νὰ ἀναμιμνήσκουν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους διὰ μνημείων καταλλήλων τὴν ψυχικὴν δύναμιν ἐν συνδυασμῷ μετ' εὐγενοῦς καλοσύνης καὶ τοὺς τρόπους δι' ὧν ἐξεδηλώθη ἡ πατριωτικὴ ἀγάπη τῆς ἐπιφανοῦς γυναικός».

Ἐν Λιβόρνῳ τῇ 30 Μαρτίου 1875.

Ὁ πρόεδρος Λομβάρδι Α. Αἰμίλιος

Οἱ σύμβουλοι Ὀκτάβιος Βκλέκη, Ἱππότης Ναρδίνη, Δόκτωρ Ἀριστείδης, Ἱππότης Γιάνερ, Ἱππότης Εὐγένιος.

Ὁ γραμματεὺς Δόκτωρ Φ. Δ. Φαλκούτση.

Οἱ ταμίαι Ἱππότης Λόϋδ, Ἱππότης Τοκιάζο, Ἱππότης Πιουζέπι. Ἕπονται καὶ ἄλλαι ὑπογραφαί, ἐν οἷς αἱ τῶν Ἑλλήνων, Γεωργίου Μαυρογορδάτου, Ἐμμανουὴλ Ροδοκανάκη, καὶ βαρώνου Θεοδώρου Τοσίτσα.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΠΑΡΑ ΤΗ: ΓΕΩΡΓΙΑ: ΣΑΝΔΗ:

Α'.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Κωμειδυλλίου μοὶ ἀνέθηκε λεπτὴν ἀποστολήν. Νὰ μεταβῶ εἰς Νοάνην καὶ λάβω παρὰ τῆς Σάνδης τὴν ἄδεια ν' ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου ὁ «*Drac*», ἔργον φανταστικόν, εἰς τρεῖς πράξεις, ὅπερ εἶχε δημοσιεύσει ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων».

Ὁ Καδὸλ εἰς Νοάνην εὑρισκόμενος οὐσιωδῶς μὲ ὑπεβοήθησε, συγκαταριθμούμενος μεταξὺ τῶν φίλων τῆς διασήμου μυθιστοριογράφου.

Ἀνεχώρησα λοιπόν, ἐφοδιασθεὶς διὰ συστατικῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὴν συγγραφέα τοῦ «Mauprat».

Ἔφθασα εἰς Châteauroux τὴν πρωΐαν καὶ ἠδυνήθην νὰ λάβω τὸ πρωϊνὸν λεωφορεῖον, ὅπερ μὲ ὡδήγησε πρὸ τῆς πύλης τοῦ πύργου περὶ τὴν πέμπτην ἑσπερινὴν ὥραν. Αἱ ἐλαφραὶ ἀποσκευαί μου ἀπετέθησαν ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ πρὸ μικρᾶς θύρας τοῦ πύργου, ἔνθα ἐπὶ πολὺ ἐσήμανα τὸν κώδωνα, ὅπως ἀνοίξωσι. Τέλος ἡ θύρα ἡμιανεῴχθη καὶ ὡραία ἀλλ' ἀσθενικῆς ὄψεως χωρική, μὲ ἠρώτησε, τίνα ἐζήτουν.

— Ἔρχομαι ἐκ Παρισίων, φέρων ἐπιστολὴν πρὸς τὴν κυρίαν Σάνδη, παρ' ᾗ συνιστῶμαι ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου τῶν «Κωμειδυλλίων».

— Εὐαρεστήθητε, νὰ μοὶ εἴπητε τὸ ὄνομά σας καὶ νὰ περιμείνητε πρὸς στιγμήν. Θὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Μανσώ.

Λέγουσα ταῦτα ἡ ὑπηρέτρια, μὲ εἰσήγαγεν ἐντὸς εὐρέος μαγειρείου, ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ὁποίου ἀνηρτῶντο συστοιχίαι ὁλόκληροι μαγειρικῶν σκευῶν ἀπεστιλβωμένων καὶ ἀναδιδόντων χρυσιζούσας καὶ ἐρυθρωπὰς λάμψεις.

Ἐλαφρὸς θροῦς ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν μου, καὶ στραφείς, εἶδον εἰς τὴν ἀνταύγειαν παμμεγίστων κορμῶν καιομένων, ἄνδρα πεντηκοντούτη, μικρόσωμον, μὲ κόμην ὑπόλευκον, μὲ ὄμμα ἀνησύχου καὶ σχεδὸν σκληρᾶς ἐκφράσεως καὶ μύστακας ἀνυψωμένους. Πλησιάσας με βραδέως, μὲ ὕφος τελωνοφύλακος, διερευνῶντος κεκρυμμένα κιβώτια, ἔρριψε μακρὰν τὸ σιγάρον του καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ ἐξήτασε προσεκτικῶς. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν συνήθων χαιρετισμῶν μοὶ ἐδήλωσε τὴν ἐν τῷ πύργῳ ἰδιότητά του καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν.

— Ἐὰν ἐπιθυμῆτε, κύριε, μοὶ εἶπε. θὰ σᾶς ὁδηγήσουν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Ἐδῶ δειπνοῦμεν τὴν ἑβδόμην, ὥστε ἔχετε δύο ὥρας εἰς τὴν διάθεσίν σας ν' ἀναπαυθῆτε, καὶ ἀποτινάξητε τὴν κόνιν, τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις ἐκ τῶν λεωφορείων. Ἐν ὀλίγοις, ἰδοὺ αἱ συνήθειαι τῆς οἰκίας. Προγευματίζομεν τὴν 11ην μὲ οἱανδήποτε ἐνδυμασίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ δεῖπνον ἀπαιτεῖται τέλειος καλλωπισμός.

Ταῦτα ἐλέχθησαν διὰ τόνου προστακτικοῦ, ὅστις μοὶ ἐδήλωσεν ἀμέσως τίνα θέσιν κατεῖχε παρὰ τῇ κ. Σάνδῃ ὁ περιβόητος αὐτὸς Μανσώ, τὸν ὁποῖον ἐκ Παρισίων μοὶ εἶχον ἤδη ζωγραφίσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Εἶδος χαράκτου καλλιτέχνου, ἀντιπροσώπου, ἰδιαιτέρου γραμματέως, μπάρμπα Ἰακώβου, κρατοῦντος τὰς κλεῖδας ὅλου τοῦ οἴκου, καὶ ὁ ὁποῖος ἕνεκα τῆς μεγάλης παρὰ τῇ κ. Σάνδῃ ἐπιρροῆς του, ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἀποτυχίας ἢ ἐπιτυχίας τῆς ἀποστολῆς μου. Ἐὰν διέκειτο δυσμενῶς κατά τινος ὁ Μανσώ, οὗτος ὤφειλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως τῆς ἐπαύλεως.

— Μαρία, εἶπεν ὁ Μανσώ, δεικνύων τῇ ὑπηρετρίᾳ τὰς ἀποσκευάς μου, λάβε μετὰ σοῦ τὸν Σύλβιον καὶ φέρε ὅλα ταῦτα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Καδόλ.

— Ἀκολουθήσατε, κύριε, τὴν κόρην ταύτην, προσέθηκε, στραφεὶς πρὸς ἐμέ, εἶναι πέμπτη καὶ ἡμίσεια, σᾶς μένει μία καὶ ἡμίσεια ὥρα ὅπως ἀναπαυθῆτε. Ἐγὼ θὰ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν κ. Σάνδη, τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῆτε εἰς τὴν τράπεζαν. Καλὴν ἀντάμωσιν, κύριε. Ἐπιτρέψατε καὶ μίαν τελευταίαν λεπτομέρειαν. Μολονότι ἡ κ. Σάνδη καπνίζει ἐνίοτε, οὐχ ἧττον ἀποστρέφεται τὴν ὀσμὴν τοῦ καπνοῦ.

Ἠκολούθησα τοὺς δύο ὑπηρέτας, διῆλθον μετ' αὐτῶν μακροὺς διαδρόμους, καὶ ἔφθασα εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον, ἔνθα ἡ Μαρία, ἀνοίξασα θύραν φωτεινοτάτου δωματίου, πλὴν ἀπερίττως διεσκευασμένου, μοὶ εἶπεν :

— Εἴσθε, κύριε, εἰς τὸ δωμάτιόν σας· μετ' ὀλίγον θὰ σᾶς φέρουν ὅ,τι ἀναγκαιοῦ πρὸς καλλωπισμόν σας.

— Ὁ κ. Καδὸλ δὲν εἶναι ἐδῶ ;

— Εἶναι μετὰ τῆς κυρίας εἰς τὴν Σάρτρην, ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνουν νὰ ἐπιστρέψουν. Ἅμα ἔλθῃ, θὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι

εἶσθε ἐδῶ· ἄλλως τε τὰ δωμάτιά σας συγκοινωνοῦν διὰ θύρας κοινῆς.

Ὅτε ἐπεράτουν τὸν καλλωπισμόν μου, ὁ Καδὸλ εἰσῆλθε καὶ μετὰ σωρείαν ἐρωταποκρίσεων :

— Ἄκουσόν με καλῶς, μοὶ εἶπεν· ἔρχεσαι ὡς ἀπεσταλμένος, ζητῶν ἓν ἔργον τῆς κ. Σάνδη· πρέπει νὰ εἶσαι λίαν σώφρων, ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς, διότι μέλλεις νὰ παλαίσῃς κατὰ πληθύος δυσχερειῶν, ἃς προβλέπω, καὶ διὰ νὰ τὰς προλάβω, ἀνάγκη νὰ σοῦ σκιαγραφήσω τὸν οἶκον καὶ τοὺς κατοίκους αὐτοῦ.

Ἡ κυρία Σάνδη, ἐξαίρετος γυνή, χρυσῆ καρδία, ἀπέριττος, σεμνοτάτη καὶ μετριόφρων· ἀρχίζει μίαν διήγησιν καὶ ὅταν παρατηρήσῃ ὅτι ἐπέβαλε σιωπὴν διὰ τοῦ θελγήτρου τῶν λόγων της, ὅτι τὴν ἀκούουν θρησκευτικῶς, ταράσσεται καὶ ψελλίζει. Ἀνωφελὲς νὰ εὐφυολογῇς μετ' αὐτῆς, δὲν ἐννοεῖ, θὰ σοὶ τὸ εἴπῃ καὶ ἡ ἰδία. Ἐκτὸς δὲ τῆς ἐργασίας της, τὸ κάπνισμα, ἡ ἁλιεία καὶ τὰ διὰ παιγνιοχάρτων παίγνια ἀποτελοῦν τὴν μόνην διασκέδασιν τῆς μεγαλοφυοῦς αὐτῆς γυναικός· ἀλλ' ἡ ὑψίστη αὐτῆς τέρψις εἶναι τὰ νευρόσπαστα. Ὁ υἱός της Μαυρίκιος ζωγραφίζει τὰ πρόσωπα, ὁ Μανσὼ ἐνδύει τὰς πλαγγόνας, καὶ ἐγὼ τακτοποιῶ τὴν σκηνήν. Ἐὰν δὲ σοὶ παράσχουν τοιοῦτον θέαμα, θὰ ἴδῃς πόσον περίεργον εἶναι καὶ πόσον ἡ κ. Σάνδη διασκεδάζει, χειροκροτοῦσα ὡς παιδίον εἰς τὰ λεπτοῦ γαλατικοῦ πνεύματος λογοπαίγνια, ἐν οἷς οὐδεμίαν κακόηχον ἔννοιαν ἐπιτρέπει. Ἐλευθερόφρων καὶ ἀνεκτικὴ μετὰ τῶν φίλων της, καθίσταται ὀλίγον δύσπιστος καὶ ἐπιφυλακτική, ἅμα ὡς ἐν τῷ πύργῳ παρουσιασθῇ ξένον πρόσωπον. Ἰδοὺ αἱ κυριώτερκι γραμμαὶ τοῦ συντόμου αὐτοῦ σκαριφήματος, εἰς σὲ δὲ ἐνκπόκειται νὰ τῇ γείνῃς ἀρεστὸς καὶ ἐξέλθῃς νικητὴς ἐκ τοῦ ἀγῶνος, οὗτινος τὸ ἆθλον εἶναι ὁ «Drac».

(Κατὰ τὸ γαλλικόν). **Μ. Δερμάζ**

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τὰς περὶ συγχρόνων ποιητῶν διαλέξεις του ἐπέρανεν ὁ κ. Κ. Παλαμᾶς τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευήν. Ἡ τελευταία τῶν ὡραίων τούτων διαλέξεων περιεστράφη περὶ τὸν Ἀλέξανδρον Σοῦτσον, τὴν σχολήν του καὶ πάντας ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν ὁποίων ἐπέδρασεν ὁπωσδήποτε ἡ σχολὴ αὕτη.

Περικοπάς τινας ἐκ τῆς μελέτης ταύτης μετεφέρομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν μας, εὐχόμεθα, δὲ ὅπως ὁλόκληρος ἡ περὶ συγχρόνων ποιητῶν μελέτη τοῦ Κ. Παλαμᾶ δημοσιευθῇ πλήρης, καὶ οὕτω εἰς εὐρύτερον κύκλον γνωσθῇ ἡ σειρὰ τῆς ἐξελίξεως τῆς νεωτέρας ποιήσεως ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀποδοθῇ ἡ ἀνάλογος ἐκτίμησις καὶ πρὸς τοὺς ποιητὰς καὶ πρὸς τὸν νεώτερον συνάδελφόν των, τὸν τόσον τιμῶντα τὸν ἑλληνικὸν Παρνασσόν, ἐκ τοῦ ἀνθῶνος τοῦ ὁποίου τόσα ὡραῖα καὶ εὔοσμα, ἀλλὰ καὶ τόσα πενιχρὰ καὶ ἄοσμα ἐβλάστησαν ἄνθη.

Μὲ τὸ ἔργον τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου συνδέεται κύκλος ἄλλων ποιητικῶν ἔργων ἀπὸ τοὺς πρώτους μετὰ τὴν ἐπανάστασιν χρόνους μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν Δὲν ὑπάρχει ποιητὴς πλὴν τοῦ Σολωμοῦ καὶ τῶν ἐκ τοῦ Σολωμοῦ, εἰς τὸ ἆσμα τοῦ ὁποίου δὲν εὑρίσκεται ἀμυδρότερον ἢ ζωηρότερον, μία κάποια ἀπήχησις καὶ ἀνάπλασις τῆς ποιήσεως, καθὼς τὴν ἠθέλησεν ὁ Σοῦτσος Οἱ ἐπισημότατοι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Βυζαντίῳ σουτζίζουν ποῖος πολύ, ποῖος ὀλίγον.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, πρὶν γράψῃ τὰς τελευταίας στροφὰς τοῦ «Πλοῦ τοῦ Διονύσου» καὶ τοῦ «Γοργοῦ Ἡρακος», εἰς προγενέστερα ἔργα του, ὑφίσταται τὴν ποιητικὴν ἐπίδρασιν καὶ πολλοὶ στίχοι του φέρουν ἴχνη τῆς πολιτικῆς στιχογραφίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ρομαντισμοῦ τοῦ «Ὁδοιπόρου», τῆς ᾀσματοποιίας τῶν δύο ἀδελφῶν. Εὐλόγως, ἀφοῦ πρὶν ὑπάρξῃ κριτής, διετέλεσε μέγας θαυμαστὴς τῶν Σούτσων, «προσχαίνων», ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, πρὸ τῆς ποιητικῆς μεγαλοφυΐας των, καὶ ὠφελούμενος ἀπὸ τὰς συμβουλὰς καὶ τὸ παράδειγμά των.

Καὶ αὐτὸς ὁ Ζαλοκώστας, ὄχι τοῦ «Συναπαντήματα» καὶ «Φώτου καὶ τῆς Φρόσως», ἀλλὰ τῶν «Σκιῶν ἐν τῷ Φαλήρῳ» καὶ ἄλλων τινῶν πατριωτικῶν συνθέσεων, δὲν ἀπέχει τῆς σουτσικῆς ἐμπνεύσεως πλειότερον ἢ ὅσον ἀπέχει ταύτης ὁ φίλος καὶ στενώτερος πνευματικὸς συγγενής του, ὁ Ραγκαβῆς. Γνησιώτερος ἀπόγονος τοῦ Σούτσου εἶνε ὁ Θεόδωρος Ὀρφανίδης, ὁ πνευματώδης ποιητὴς τοῦ «Μενίππου» καὶ πλήθους ἄλλων εὐτραπέλων καὶ καυστικῶν στίχων ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς, ὁ βυρωνίζων ψάλτης τοῦ «Ἁγίου Μηνᾶ» καὶ τοῦ «Πύργου τῆς Πέτρας»· διὰ τοῦτο δικαίως ὁ Ὀρφανίδης ἐτόνισεν τὸν θρῆνον ὁμοῦ καὶ τὸν ὕμνον τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου ἐκείνου. Θαυμαστὴς τοῦ Σούτσου εἶνε καὶ ὁ Καρασούτσας, ὁ ποιητὴς τοῦ ὁποίου ἡ Μοῦσα δὲν θὰ ἐστερεῖτο ἴσως κλασικοῦ τινος κάλλους, ἂν δὲν ἐξηφάνιζε πᾶσαν της κίνησιν καὶ ζωὴν τὸ σιδερένιον κλουβὶ τῆς σχολαστικωτάτης ἀρχαιογλωσσίας. Τοῦ Συνοδινοῦ ἡ ἀκάθεκτος πατριωτικὴ οἰστρηλασία ἐκ κληρονομίας τῆς σουτσικῆς ἐξάψεως, ὑφίσταται τὸν νόμον τῆς ἐξελιξεως. Ἡ ἄχρους ἀνεπάρκεια τῆς μορφῆς διὰ τῆς ὁποίας ὁ Δημ. Παπαρρηγόπουλος περιβάλλει τὰς φιλοσοφικὰς ἰδέας του ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς τέχνης, ἢ μᾶλλον τῆς λυχνίας τῶν Σούτσων. Καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Σούτσου πάλιν εἶνε ὁ ἔσχατος λόγος, οἱ γλωσσικοὶ ὑπεραρχαϊσμοὶ τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ.

Δύο ποιητῶν ἐξόχως προσφιλῶν εἰς τὸ πολὺ κοινόν, ἐὰν θελήσωμεν νὰ ζητήσωμεν ποῖος εἶνε ὁ γεννάρχης, ποῖος εἶνε ὁ σπείρας καὶ πρῶτος καλλιεργήσας τὸ φυτόν, τοῦ ὁποίου αἱ παραφυάδες θὰ ἀναπτυχθοῦν ὑπ' ἐκείνου βραδύτερον εἰς δένδρα ἴδια, θαλερώτερα, πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου πρέπει νὰ σταματήσωμεν Οἱ δύο οὗτοι εἶνε ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος καὶ ὁ Σουρῆς. Ὁ πρῶτος καὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ λυρισμοῦ, ἀλλὰ κυριώτατα εἰς τοὺς πατριωτικούς του στίχους δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται κατ' οὐσίαν παρὰ ὡς λαμπρότερον καὶ ἰσχυρότερον παρατάξας ἐκ νέου τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐλεγειακῶς, σατυρικῶς, ρητορικῶς, σύμφωνα πρὸς τὴν παράδοσιν ἐκείνου. Ὅσον διὰ τὸν Σουρῆν, κατὰ μέρος θέτοντες τὰ ἰδιάζοντα εἰς τοῦτον χαρακτηριστικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται μία ἐξαιρετικὴ καὶ δυσκολοσύγκριτος φυσιογνωμία, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ δημοσιογράφος ποιητὴς τοῦ «Ρωμηοῦ» δὲν εἶνε παρὰ εὐλαβὴς τηρητής, ἀλλὰ καὶ ἀσυγκρίτως τεχνικώτερος τελειωτὴς τῆς παραδόσεως τὴν

ὁποίαν ἐνεκαίνισεν ὁ δημοσιογράφος ποιητὴς τῆς «Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος».

Ἐκ τοῦ ἐπιλόγου

«Βεβαίως ἡ νέα ἑλληνικὴ ποίησις δὲν ἔφθασεν εἰσέτι ἐκ ἰδεώδη σταθμὰ προόδου. Μεθ' ὅλον τὸ ἀξιοσέβαστον παρελθόν της καὶ τὸ παρὰ αὐτῆς τὸ τρισφύελον ἡ νέα ἑλληνικὴ φαντασία ἀγαθὰς προσδοκίας ἐμπνέει μᾶλλον ἢ ὅσον παρέχει μαρτύρια μεγαλουργίας. Πολλὰ ὑπολείπεται νὰ πράξῃ, κόσμους ὅλους ἀνεκμεταλλεύτους ἀκόμη τῆς φύσεως, τῆς ἱστορίας, τῆς ποιήσεως νὰ ἐκμεταλλευθῇ· πολλὰς σιδηροφράκτους ἀπροσίτους ἀκόμη θύρας νὰ διαρρήξῃ, διὰ νὰ πορισθῇ ἐκεῖθεν ἀγνώστους ἔτι θησαυροὺς γλώσσης καὶ ρυθμοῦ. Ἀλλὰ πρὸς πραγματοποίησιν τούτων δὲν ἀρκεῖ ἡ θέλησις, οὐδὲ τὸ δαιμόνιον τῶν ποιητῶν, χρειάζεται καὶ ἡ εὐδοκία τοῦ κοινοῦ, εἶνε ἀπαραίτητος πρὸς τοῦτο καὶ ἡ συνεργασία ὅλων ὑμῶν.

Συνηθέστατα ὑποβάλλεται ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς σοφίας τὸ παράγγελμα τοῦ Ὁρατίου: Μελετᾶτε νυχθημερὸν τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας! Σοφὸν τὸ παράγγελμα, ἀλλὰ σοφώτερον αὐτοῦ θὰ ἦτον τὸ κήρυγμα: Εἴτε ἀρχαίους, εἴτε νέους, εἴτε Ἕλληνας, εἴτε Ἑβραίους, μελετᾶτε ἐκείνους ποῦ σᾶς συγκινοῦν τὴν καρδίαν, ποῦ σᾶς ἀνυψώνουν τὴν διάνοιαν! Ἀλλ' οὐδεὶς γνωρίζει βαθύτερον νὰ συγκινῇ, οὐδεὶς ἄλλος ὑψηλότερα νὰ ἀνυψώνῃ, οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τοῦ ποιητοῦ. Ἀκούετε τὸ ἄσμά του. Μὴ φράσσετε τὴν ἀκοὴν πρὸς αὐτό».

ΤΟ ΦΩΣ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ἀντικρύζω κάθε βράδυ,
Μικρὸ φῶς ποῦ τρεμοσβύνει μέσ' 'ς τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι.
Θαμβὸ ἄστρο τῆς θρησκείας, λάμψι πένθιμη σκορπίζει,
Καὶ εἰς τὸ βουνὸ κτισμένη ἐρημοκλησιὰ φωτίζει.

Ἴσως-σκέπτομαι-'ς τὸν Ἅγιο τ' ἄναψε καρδιὰ θλιμμένη
Καὶ μὲ σέβας τὸ κυττάζω ἄφωνη καὶ δακρυσμένη.
Ποιοὶ γονεῖς τῶχουνε τάξει γιὰ τὸ ἄρρωστο παιδί των,
Ποιοὶ ἀσπρόμαλλοι διαβάταις τ' ἄναψαν γιὰ τὴν ψυχή των.
Ποιὰ καρδιά, ὁ Ἅγιος ἔχει γιάνη καὶ παρηγορήσῃ
Καὶ μικρὸ ἔφερε δῶρο γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.
Πόσους πόνους, πόσα δάκρυα, πόσαις μυστικαῖς ἐλπίδες
Κάθε βράδυ δὲν μοῦ λένε ἡ χλωμές του ἡ ἀχτῖδες!
Πόσους στεναγμοὺς καὶ λόγια λύπης ἢ χαρᾶς μοῦ φέρει.
Ἡ τρελλή μου φαντασία μὲ τῆς νύχτας τὸ ἀέρι!
. . . . . .
Ὅταν χάρος ἢ ἀρρώστια τὴν ψυχὴ κατασπαράξουν
Ὅταν ὅλες ἡ ἐλπίδες ἀπ' τὰ στήθη μας πετάξουν,
Ποῖο ἄλλο τελευταῖο καταφύγιο μᾶς μένει,
Παρὰ μόνον ἡ θρησκεία ἡ οὐρανογεννημένη;
Ποιὸς τὸ δάκρυ μας στεγνώνει καὶ τὸν πόνον μας πραΰνει,
Μὲ τῆς προσευχῆς τὸ μύρο καὶ τὸ βάλσαμο ποῦ χύνει,
Ποιὸς ἀπ' τὴν ψυχή μας διώχνει τῶν παθῶν τὴν τρικυμία,
Καὶ μᾶς φέρει τὴν γαλήνη παρὰ μόνη ἡ θρησκεία;
. . . . . .
Εἰς τῆς νύχτας τὴν ἀγκάλη λάμπουνε πολλὰ διαμάντια,
Δὲν εὐχαριστεῖ καένα τόσο τὰ 'δικά μου μάτια
Σὰν τὸ φῶς ποῦ παραδέρνει κάθε βράδυ 'ς τὸ σκοτάδι,
Τῆς χαρᾶς ἢ τῆς ὀδύνης συγκινητικὸ σημάδι.

Ἀθῆναι 7)12)97. **Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου**

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΕΠΟΧΑΣ

Ἀνατρέχοντες εἰς τοὺς ἀπωτάτους χρόνους τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος παρατηροῦμεν ὅτι ἡ γυνὴ ἀείποτε ὑπέκυπτε πρὸ τοῦ φυσικοῦ νόμου, ἤτοι πρὸ τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου. Μεθ' ὅλην δὲ τὴν εὐτυχῆ διὰ τὴν γυναῖκα πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ δυστυχῶς ὁ αὐτὸς νόμος ἀκόμη ἰσχύει δι' αὐτήν. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ ὑποδούλωσις αὐτῆς εἶνε καταφανεστάτη, διότι ἐκρατεῖτο αἰχμάλωτος ἐντὸς τοῦ συζυγικοῦ ἄντρου, χρησιμεύουσα ὡς ἀντιστάθμισμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ τοῦ ἰσχυροτέρου φύλου.

Ὁ αὐτὸς νόμος διηωνίσθη μέχρι τῆς νεωτέρας ἐποχῆς εἰς τὰ χαρέμια τῆς Ἀνατολῆς καὶ παρὰ τοῖς Σίναις, οἱ ὁποῖοι καθιστῶσιν ἀτροφικοὺς τοὺς πόδας τῶν γυναικῶν ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας διὰ νὰ παρακωλύσωσι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν. Διϊσχυρίζονται μάλιστα, ὅτι ἀνεῦρον ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν μεταπεποιημένων ἐμβλημάτων τῶν ἀρχαίων τούτων πεδῶν ἤτοι τῶν περιδεραίων, τῶν ψελλίων, τῶν κρίκων τῶν ἐκ τῶν ὤτων κρεμαμένων, ὅλον τὸ δαπανηρὸν ἐμπόριον τῶν κοσμημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μεταγενέστερος σύζυγος ἀντιμείβει τὴν ἀφοσίωσιν τῆς συντρόφου του.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πρώτης πολυγαμίας ἄνθρωποι ἰσόπαλοι κατά τε τὴν ρώμην καὶ τόλμην ἤρχοντο εἰς χεῖρας διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς συζύγου. Ἡ δὲ γυνὴ ἔμενεν ὡς γέρας τοῦ νικητοῦ. Οἱ ἀγῶνες τῶν ἱππποτῶν τοῦ Μέσου Αἰῶνος διετήρησαν τὴν ἀνάμνησιν τούτων τῶν μαχῶν· ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἰσχυροτέρου διατηρεῖται ἀκόμη παρὰ ταῖς διαφόροις φυλαῖς τῆς Μαλαισίας, παρὰ ταῖς ὁποίαις οἱ δύο μνηστῆρες διὰ γρονθοκοπημάτων μετροῦσι τὰς δυνάμεις των ἐνώπιον τῶν συνηθροισμένων οἰκογενειῶν καὶ ὁ φοβερώτερος πυγμάχος λαμβάνων ὡς γέρας τὴν γυναῖκα, γίνεται ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Παρ' ἄλλοις δὲ λαοῖς οἱ νέοι, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἱδρύσωσιν οἰκογένειαν ἥρπαζον μίαν σύζυγον δι' ἁπάτης ἢ διὰ τῆς βίας εἴτε ἐκ τῆς ἑαυτῶν εἴτε ἐξ ἄλλης γειτονικῆς φυλῆς.

Αἱ ἀπώτεραι παραδόσεις μᾶς δεικνύουσι τὴν γενίκευσιν ταύτης τῆς συνηθείας, διατηρουμένης ἀκόμη εἴς τινα ἐθνάρια τῆς Ἀμερικῆς· οὕτω π.χ. εἰς τὴν Ἀροουακανίαν, πόλιν τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ὁ μνηστὴρ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ὁμάδος φίλων, ἀποσπᾷ τὴν μνηστὴν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκείων της καὶ παρὰ πάσας τὰς ματαίας οἰμωγάς της, μεταφέρει ταύτην ἐφ' ἵππου μέχρι τῶν καλυβῶν του, ἔνθα τὴν ἀναμένουσιν αἱ παρηγορίαι τῆς νέας οἰκογενείας. Εἰς τὸν παλαιὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν Ἰνδιῶν τὸ αὐτὸ συνέβαινεν· εἰς ἥρως τῆς «Μαχαμπαράτα» συμβουλεύει εἰς τὸν μνηστῆρα τῆς ἀδελφῆς του τὴν ἁρπαγὴν καὶ τὴν βίαν ὡς τοὺς ὑψηλοτέρους τίτλους τῆς δόξης. Σήμερον δὲ εἴς τινας χώρας τῶν Ἰνδιῶν, ἡ ἀπαγωγὴ θεωρεῖται πρᾶξις ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ὁ ἀνὴρ ἐπαίρεται.

Εἰς τὴν Ἀλβανίαν ὁ μνηστὴρ κατὰ τὴν γαμήλιον ἡμέραν ἐπωφελούμενος τῆς στιγμῆς τοῦ ἀποχωρισμοῦ, καθ' ἣν ἡ νεαρὰ σύζυγος κλαίει ἐν μέσῳ τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, ὑπεξαιρεῖσκεύη τινὰ ἀργυρᾶ, τὰ ὁποῖα βραδύτερον ἀποδίδει. Αὕτη ἡ προσποίησις τῆς κλοπῆς διαιωνίζει τὸ σύμβολον τῆς ἁρπαγῆς.

Μεταξὺ τῶν ὀρεινῶν κατοίκων τῶν Βαλκανίων, ὁ ἀπαγωγεὺς καὶ οἱ σύνεργοί του κατασκοπεύονται δι' ἐνέδρας ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν γονέων τῆς μνηστῆς· αἱματοχυσίαι πεισματώδεις ἐπακολουθοῦσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ φόνοι, ἐκτὸς ἐὰν ἡ μελλόνυμφος ἐπεμβῇ καὶ δηλώσῃ ὅτι πλήρης εὐχαριστήσεως ἀκολουθεῖ τὸν ἀπαγωγέα.

Διὰ νὰ ἀποτρέψωσι τοὺς συνεχεῖς ἀγῶνας οἱ ἀρχηγοὶ τῶν βαρβαρικῶν φυλῶν ἔθεσαν νόμον ἀξιοσημείωτον, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὡς μέσον προόδου, ἄγοντα τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς ἠθικώτερα ἔθιμα. Ὁ νόμος οὗτος εἶνε ἡ ἐξωγαμία, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ νέοι δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα ν' ἀπευθύνωσί ποτε τὸν λόγον εἴς τινα κόρην ἢ γυναῖκα τῆς φυλῆς των ἐπὶ ποινῇ ἐξώσεως, ἀλλ' ὑπεχρεοῦντο νὰ ζητήσωσι σύζυγον ἐξ ἄλλης φυλῆς. Οὗτος ὁ θεσμὸς φαίνεται ὅτι εἶχεν ἰσχὺν διὰ νόμου ἐν Κίνᾳ, Ταρταρίᾳ, Ἰνδίᾳ Ἀμερικῇ, Πολυνησίᾳ, ἐπίσης βεβαιοῦσι καὶ παρὰ τοῖς Κέλταις καὶ Πίκταις· ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ εἶνε ἐν ἰσχύι παρὰ τοῖς ἰθαγενέσι τοῖς Αὐστραλίας.

1 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 1

ΑΝΕΥ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ μέγα παλαιὸν ὡρολόγιον τοῦ ξενοδοχείου ἔκρουσε τακτικῶς τὴν ἕκτην ὥραν· μετὰ δὲ τὸ τελευταῖον κτύπημα ἠκούσθη εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ προδρόμου ἦχος κώδωνος, ἀγγέλλοντος τὴν ὥραν τοῦ γεύματος εἰς τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἔρριψα εὐθὺς τὸ βιβλίον μου καὶ ἐσπευσμένως ἐξῆλθον τοῦ δωματίου, μὴ θέλων νὰ κάμω νὰ μὲ περιμένουν. Ἀλλὰ μὲ μεγάλην μου ἔκπληξιν εἶδον ὅτι σήμερον οἱ συνδαιτυμόνες δὲν ἔφθασαν ἐγκαίρως. Ἡ αἰτία βεβαίως θὰ ἦτον ὁ στολισμὸς τῶν Κυριῶν, διότι εἴχομεν ἀποφασίσει νὰ ὑπάγωμεν ὅλοι μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὸ θέατρον. Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν εὗρον μόνον τὸν Ὁλλανδὸν καὶ τὴν μίς Σέλη, ἀλλὰ τοσοῦτον ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὴν ὁμιλίαν των ὥστε δὲν με ἐπρόσεξαν κἂν ὅταν εἰσῆλθον· ἀκουσίως δ' ἐμειδίασα βλέπων αὐτούς.—Αἴ! εἶπα καθ' ἑαυτόν, βεβαίως σήμερον εἶναι ἡ σειρὰ αὐτῆς καὶ σιωπῶν ἐκάθισα πλησίον τοῦ παραθύρου εἰς τὴν συνήθη μου θέσιν διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀνησυχήσω. Τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα ἐκίνουν ὅλων τὸ ἐνδιαφέρον. Πρὸ πολλοῦ ὁ κ. Βανδῆρος ἐφέρετο ἐρωτοτρόπως πρὸς τὴν ὡραίαν Ἀμερικανίδα, ὅλοι δὲ τὸ ἔβλεπον μετ' εὐχαριστήσεως, διότι συνεπάθουν πολὺ πρὸς τὴν μίς Σέλη. Ὁ γάμος αὐτὸς ἐφαίνετο πλέον ὡς γεγονός.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ νέα ξένη Ρωσσίς, ἡ κυρία Ἀσκίνα μετὰ τῆς κόρης της, ὡραίας ξανθῆς δεκαεπταέτιδος χαριεστάτης κόρης, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυε νὰ γελᾷ. Ὁ Ὁλλανδὸς κατάρχὰς τὴν ἔβλεπε μὲ φανερὸν φόβον, ἀλλὰ βραδύτερον ἐφαίνετο μαγευμένος μὲ τὴν ξανθὴν καὶ ζωηρὰν κόρην· λησμονήσας δὲ τὰ πάντα ὡς καὶ τὰς πρὸ ὀγίγου ἐρωτοτροπίας του μὲ τὴν σοβαρὰν καὶ ὡραίαν Ἀμερικανίδα, ἔδωκε ὅλην τὴν καρδίαν του εἰς τὴν μικρὰν καὶ φιλάρεσκον χρυσαλίδα. Ὅλοι οἱ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἔβλεπον μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ περίπλοκον τοῦτο ἐπεισόδιον, αἱ ὁμιλίαι δὲ καὶ αἱ ἐπικρίσεις δὲν εἶχον τέλος· ποία ἐπὶ τέλους ἐκ τῶν δύο κεφαλῶν θὰ ἐκοσμεῖτο μὲ τὸν νυμφικὸν στέφανον.

Αἱ ἐρωτήσεις αὗται ἐκυκλοφόρουν τακτικῶς εἰς τὴν συντροφιάν μας, ἂν καὶ κατὰ τὸ παρὸν ὅλα τὰ φαινόμενα ἦσαν ὑπὲρ τῆς νέας Ρωσσίδος. Ἡ μίς Σέλη ἐκάθητο πλησίον τῆς θερμάστρας, καλυμμένη μὲ τὸ ἐκ πτύλων περιλαίμιόν της, ἤτο θελκτικωτάτη, τόσον ὡραία, τόσον συμπαθητικὴ μὲ τὸν σοβαρὸν καὶ μελαγχολικὸν χαρακτῆρά της, μὲ τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς της, τοὺς βαθέος μαύρου χρώματος, οἵτινες ἐντὸς αὐτῶν ἀναπαρίστων τὴν εἰλικρίνειαν καὶ εὐγένειαν τῆς ψυχῆς της τὸ ὑψηλόν της μέτωπον ἔφερε τὴν σφραγῖδα τῶν βαθέων σκέψεων καὶ τὸ ἄλγος πασχούσης καρδίας· ἓν μόνον βλέμμα ἤρκει νὰ ρίψῃς πρὸς αὐτὴν καὶ θὰ ἐννόεις ἀμέσως τί θησαυρὸν περιέκλειεν ἡ καρδία της. Ὅσοι τὴν ἐπλησίαζον εὕρισκον ὅτι πάντα τὰ ἐν αὐτῇ ἦσαν θαυμασίως ἁρμονικά, κομψότης, γλυκύτης εὐγένεια, καλοσύνη, μειδίαμα χαριέστατον, φωνὴ μελῳδικωτάτη, καὶ αὐτὸ τὸ βαρὺ μαῦρον φόρεμα τὸ ἔφερε μετὰ χάριτος. Ὅσοι τὴν ἐγνώριζον ἦσαν εἰς ἀπορίαν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσουν πῶς κόρη ὡς αὐτὴν ἔμεινεν ἔτι ἄγαμος· δι' αὐτὸ ἐγένοντο πολλὰ σχόλια. Διηγοῦντο μάλιστα καὶ μίαν ῥομαντικὴν ἱστορίαν, περὶ αἰφνιδίου θανάτου νέου τινὸς τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ ἀλλὰ εἰς ὅλα αὐτὰ καμμία βεβαιότης δὲν ὑπῆρχε· ἦτο δὲ τοσοῦτον σοβαρὰ, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ μὲ ἀτόπους ἐρωτήσεις.

Τὴν ἑσπέραν ταύτην τὸ πρόσωπον τῆς Βεατρίκης ἔλαβε περιστοτέραν ἔκφρασιν λύπης· ἦτον ἄράγε αἰτία ὁ μελαγχολικὸς καιρὸς τοῦ Ἰανουαρίου; ἢ αἱ ὁμιλίαι τοῦ Ὁλλανδοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ στέκεται πλησίον της καὶ τὴν ἔκαμνε βεβαίως μεγάλως νὰ ὑποφέρῃ; Λοιπὸν ὡρισμένως ἀπεφασίσατε νὰ μὴν ἐξέλθητε σήμερον; εἶπεν οὗτος ἡσύχως μὲ λεπτὸν τόνον οἴκτου· βεβαίως θὰ στενοχωρηθῆτε μεγάλως, ἐκτὸς ἐὰν ὁ κ. Δ' Ἄρκιν ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ μείνῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶπε στρέφων πρὸς ἐμὲ καὶ εὐγενῶς χαιρετῶν διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἐλαφρῶς μειδιάσασα, πολὺ λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, διότι πρέπει νὰ προφυλάττωμαι· αὔριον θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν συναυλίαν καὶ βεβαίως δύο κατὰ συνέχειαν νύκτας νὰ ἐξέλθω, δι' ἐμὲ θὰ ἦτο πολὺ κοπιαστικόν. Δὲν θέλετε κύριε Δ' Ἄρκιν, νὰ καθίσητε πλησίον μας; ἡ θέσις εἶναι ἀρκετή, καὶ σύρουσα τὴν ἐκ βελούδου βαρεῖαν μακρὰν ἐσθῆτά της μοὶ ἔδειξε κάθισμα πλησίον της. Ὅταν ἀπετείνετο πρός με πάντοτε ἡ φωνή της εἶχέ τι τὸ τρυφερὸν καὶ γλυκύ. Βεβαίως θὰ ἔμαθε τὴν θλιβερὰν ζωήν μου καὶ συνεμερίζετο τὴν λύπην μου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη θόρυβος τῶν συγκατοίκων μας, εἰσελθὼν δὲ ὑπηρέτης ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἕτοιμον. Ἡ Βεατρίκη εἰσῆλθε πρώτη εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυρίου Βανδῆρου καὶ μιᾶς γραίας κυρίας. Ἂν καὶ τὸ γεῦμα ἦτο εὔθυμον, ἐν τούτοις ἡ Βεατρίκη δὲν ἔφαγε σχεδὸν τίποτε καὶ τὰ χείλη της δὲν ἐμειδίασαν οὔτε πρὸς στιγμήν. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μάθω τὸ παρελθόν της καὶ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐσκίαζε τὸ ὡραῖον καὶ εἰλικρινὲς βλέμμα της. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος νεάνιδες περιεκύκλωσαν τὴν Βεατρίκην διὰ νὰ ἀκούσουν τὰς κρίσεις της περὶ τῶν ἐνδυμασιῶν των. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ Βέρα Ἀσκίνα, ἡ ὁποία ἔθλιβε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Βεατρίκης, παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς κόμης της κόσυμβον. Αὐτὴ μετὰ προθυμίας ἐξετέλεσε τὴν παράκλησίν της. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Ὁλλανδὸς καὶ πλησιάσασα αὐτὸν ἡ Βέρα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός του καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ γελᾷ· ἡ δὲ Βεατρίκη τοὺς ἔβλεπε μὲ βλέμμα μελαγχολικόν, μειδιῶσα πικρῶς.

Αἱ φωναὶ καὶ ὁ θόρυβος τῶν ὁμιλιῶν δι' ἐμὲ ἦσαν ἀνυπόφοροι· ἀπεσύρθην λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἀνάψας σιγάρον ἐρρίφθην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Αἱ σκέψεις μου ἀκουσίως μοὶ ἔφερον τὸ παρελθόν. Ἡσύχως ἤρχισεν ἐκτυλισσομένη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐναλλὰξ ἡ εἰκὼν τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου μου καὶ τοῦ ἀπαισίου περιπάτου, τοῦ ὁποίου τὸ τέλος ἦτο τόσον τραγικόν. Ἔβλεπα τὴν θάλασσαν, κυματίζουσαν ἡσύχως πρὸ τῶν ποδῶν μας, πέριξ ἡμῶν τὸ βαθὺ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ διεστίζετο ὑπὸ μυριάδων ἀστέρων· γύρω μας ἐβασίλευεν ἡ βαθεῖα σιωπὴ τῆς νυκτὸς καὶ ἡμεῖς μόνοι! Ἔκλινε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ στήθους μου, λεπτὴ δ αὔρα ἔπαιζε μὲ τοὺς χρυσοῦς πλοκάμους της καὶ ἔφερεν ἐπὶ τῶν χειλέων μου τὴν ἀρωματώδη ἐπαφὴν τῆς μεταξίνης κόμης της· τὴν ἠσθανόμην ῥιγοῦσαν, ἐπὶ τῆς καρδίας μου· ἦσαν ὅλα θαυμάσια γύρῳ μας, αἱ καρδίαι μας ἐπληροῦντο ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐκστάσεως καὶ γοητείας! μυριάδες ἀδαμάντων ἐχύνοντο

Εἶνε ἀξιοπαρατήρητον ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν ὁ γάμος προήρχετο ἐξ ἀγνοῦ καὶ ἁπλοῦ ἔρωτος. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐγένοντο κύριοι τῆς γυναικὸς διὰ τῆς βίας· βραδύτερον φαίνεται ὅτι ἡ σπουδαιότης τῆς συζυγικῆς συμφωνίας συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ περιορίσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἔρωτα εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν.

Εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν, ὁ μνηστὴρ δὲν βλέπει τὴν μνηστὴν παρὰ μετὰ τὴν γαμήλιον τελετήν. Σχεδὸν εἰς ἅπασαν τὴν Εὐρώπην νυμφεύονται χωρὶς νὰ γνωρίζωνται πολύ, δι' ὃ καὶ ὑπάρχει δημώδης παροιμία ὅτι «ὁ γάμβρος εἶνε λαχεῖον».

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ **Ἀριστέα Παλιούρα.**

ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐπίκαιρον διὰ τὸ Νέον Ἔτος δῶρον, ἀπολύτου χρησιμότητος καὶ πρακτικότητος, ἐνταῦτῳ δὲ καὶ καλλιτεχνικὸν στερεόν, ἀπαραμίλλως ὡραῖον εἶναι αἱ μεταξωταὶ ὀμβρέλλαι τοῦ ἐργοστασίου τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, αἱ ὁποῖαι πωλοῦνται μόνον εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Βουλῆς ἐργοστάσιον καὶ κατάστημά της.

Εὑρίσκει τις εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο πλουσιωτάτην συλλογὴν ὀμβρελλῶν παντὸς χρώματος ἐξ ὑφάσματος γνησίας ἑλληνικῆς μεταξης, κατασκευαζομένης μετὰ τῆς γνωστῆς εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς κ Σπάρτης Καρασταμάτη τέχνης καὶ στερεότητος.

Αἱ τιμαὶ τῶν ὀμπρελλῶν τούτων εἶναι πολὺ λογικαί, πολὺ μετρημέναι, ἡ λαμβάνουσα δὲ τοιοῦτο δῶρον αἰσθάνεται καὶ χαρὰν διὰ τὸ πολύτιμον ἀπόκτημα καὶ ὑπερηφάνειαν, διότι εἶναι ἔργον γυναικείων χειρῶν, βιομηχανίας, ἥτις ὀφείλει τὴν ἀνάπτυξίν της εἰς γυναῖκας.

Ὡραῖον ἐπίσης καὶ πρακτικὸν δῶρον εἶναι αἱ ραπτομηχαναναὶ τοῦ μεγάλου καταστήματος Σίγγερ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τὸ ὁποῖον παραχωρεῖ τοιαύτας καὶ μὲ εὐκολίας μηνιαίων καταβολῶν καὶ ἀποτελεῖ ἀληθῆ εὐεργεσίαν ὡς δῶρον καὶ μητρὸς οἰκογενείας καὶ νέας κόρης.

Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας ἐγράφομεν ἄλλοτε ὅτι ἐζήτει θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἥτις γνωρίζει ἄριστα πλὴν τῆς γλώσσης μας, ἧς εἶναι πτυχιοῦχος, καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἃς ἐδιδάχθη εἰς Παρισίους καὶ εἰς Λονδῖνον καὶ ἃς δύνατσι νὰ διδάξῃ ὡς καὶ τὴν μητρικήν της γλῶσσαν, ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς κυμβαλίστρια πρώτης δυνάμεως.

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀρίστης οἰκογενείας, καὶ σοβαρᾶς ἤδη ἡλικίας φέρει συστάσεις ἀρίστας, ἀλλὰ δέχεται θέσιν μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι, ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἃς ἀπευθυνθοῦν πρὸς ἡμᾶς.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας

Διασταύρωσις ὁδῶν Σταδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 1

Ἔναντι Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου

Ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισε πλουσίαν συλλογήν, κομψότητος καὶ καλαισθησίας τοῦ Παρισινοῦ συρμοῦ. Ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του διὰ τῶν τελειοτέρων δερμάτων τῆς Παρισινῆς λεπτότητος. Ἐπίσης δὲ ἐκόμισε καὶ σχήματα διὰ μπόττες ἀξιωματικῶν.

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ — 18 ΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 18 — ΑΘΗΝΑΙ

Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης

ΣΟΦΙΑΣ

Ὅροι συνδρομῆς, συμπεριλαμβανομένης εἰσόδου ἀναγνωστηρίου, δι' ἕκαστον τόμον ἐφάπαξ, ἀνταλλαγὴ καθ' ἑκάστην. Κατὰ μῆνα δρ. 3, τριμηνία δρ. 8. ἑξαμηνία δρ. 15, ἔτος δρ. 25. Συλλογὴ ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας. 5,000 τόμοι ξένης φιλολογίας. Κατάλογος βιβλίων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην.

ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ ἔλαμπον ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν φῶς τῆς σελήνης· πόσον εἴμεθα εὐτυχεῖς ! Αἴφνης μὲ ἄφησε καὶ παίζουσα καὶ γελῶσα ἔτρεξε πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου. Πρὶν ἢ ἀντιληφθῶ τί εἶχε συμβῆ, ἤκουσα φωνὴν τρόμου, ἥτις ἐτάραξε τὴν ἥσυχον σιγὴν τῆς νυκτός· μοὶ ἐφάνη τότε, βυθιζομένη εἰς τὸ λευκὸν φόρεμά της, τὸ ὁποῖον ἐξηπλώθη καὶ ἔτι περισσότερον ηὐκόλυνε τὴν καταστροφήν. Πρὶν προφθάσωνὰ τρέξω εἰς βοήθειάν της, ἠκούσθη ὑπόκωφος θόρυβος ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὸ αἷμά μου ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβάς μου. Ὦ ! ἀπαισία ἀνάμνησις !

. . . . . .

Εἰς τὰς χεῖράς μου ἐκράτουν ἤδη ἀναίσθητον σῶμα ἄνευ ζωῆς. Ἔβλεπα τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν της ὠχρόν, φέρον ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ καὶ καθαροῦ μετώπου τὸ βαθὺ ἄλγος τοῦ θανάτου. Οἱ κλειστοὶ ὀφθαλμοί της μὲ καθίστων παράφρονα Καὶ ὅμως ἔζησα καὶ ζῶ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνης . . . Αἴ ! βλέπετε, ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην νύκτα παρῆλθε πλέον ὁ ἕκτος μὴν καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχω, ζῶ, βλέπω ἄλλας γυναῖκας, ἂν καὶ ἄνευ τέρψεως, ἄνευ εὐχαριστήσεως, ἄνευ ἐλπίδος. Μὲ ἐβίασαν νὰ περιηγηθῶ. Τρέχω ἀνὰ τὰς διαφόρους τοῦ κόσμου πόλεις, ἀλλὰ μήπως δύναμαι νὰ τὴν λησμονήσω ;

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐπῆλθεν ἤδη σιγή, μόνον ἠκούοντο τὰ ἐσπευσμένα βήματα τῶν ὑπηρετῶν ἄνω καὶ κάτω. Ἡ θερμάστρα ἔσβυσεν. Ἔξω ἐμυκᾶτο ἡ θύελλα, τὰ παράθυρα ἔτριζον, τὸ μικρὸν ὡρολόγιόν μου ἐκτύπησε τὴν δεκάτην. Ἀνεπήδησα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μου καὶ μετὰ βίας ἠθέλησα νὰ διώξω τὰς ἀλγεινὰς ἀναμνήσεις μου· δεκάτη ἐψιθύρισα καὶ ἐρρίγησα ἐκ τοῦ ψύχους. Τί καλά, τί ἥσυχα ὅταν εἶμαι μόνος ! ἀκουσίως ἐσκέφθην τὴν Βεατρίκην καὶ ἐντράπην καθ' ἑαυτὸν διὰ τὴν ὀλιγωρίαν μου ! Τὴν εἶχον ἀφήσει μόνην τὴν δυστυχῆ ἐγκαταλελειμμένην· πόσον βεβαίως θὰ στενοχωρῆται μόνη, διενοήθην, καὶ σπεύδων κατῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν· τὴν εὗρον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν τὴν εἶχον ἀφήσει πρὸ τριῶν ὡρῶν. Ἐκάθητο, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς χειρός, βυθισμένη εἰς βαθείας σκέψεις. Ἄ ! εἶσθε σεῖς Κύριε Δ Ἄρκιν ! ἐφώνησε χαριέντως, ὑψώσασα πρὸς ἐμὲ τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς της ! πόσον σᾶς εὐχαριστῶ ὅτι μὲ ἐνθυμήθητε !

Ἐζήτησα συγγνώμην ὅτι τόσην ὥραν τὴν ἀφῆκα μόνην ἂν καὶ ἡ συναναστροφή μου δὲν ἦτο τόσον εὐχάριστος, ἐπειδὴ δὲν ἤμην εὔθυμος. . . . .

—Μήπως σκέπτεσθε ὅτι μόνον μὲ τοὺς εὐθύμους διέρχεταί τις τὰς ὥρας του εὐχάριστα, μοὶ εἶπε μετὰ σοβαρότητος· δὲν σᾶς λέγω ὅτι ἐνίοτε δὲν προξενεῖ εὐχαρίστησιν καὶ ἡ συναναστροφὴ τῶν ζωηρῶν καὶ ἐλαφρῶν. . . . . Ὅπως τῆς Βέρας Ἀσκίνα, εἶπον ἐγὼ ἀκουσίως .

—Μάλιστα, καθὼς ἡ Βέρα.... . χαριεστάτη κόρη ! ἐννοῶ ὅτι ἀρέσει εἰς ὅλους· ἔχει τόσην ζωήν, εἶναι τόσον θελκτική, ὥστε τοὺς πάντας σαγηνεύει. Καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν κ. Βανδῆρεν, τὸν τόσον ψυχρὸν ἠδυνήθη νὰ γοητεύσῃ.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς δὲν ἐφαίνετο ἡ ἐλαχίστη πικρία. Ὡμιλοῦσε μὲ τὸ ἥσυχον μειδίαμα μεγαλειτέρας ἀδελφῆς· λοιπὸν τὰ προμικροῦ χυθέντα δάκρυα δὲν ἦσαν δάκρυα ζυλοτυπίας ;

(Ἀκολουθεῖ).